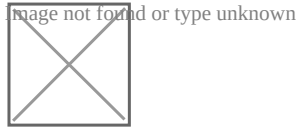

Η σχέση του Γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτη με τη Μητέρα Εκκλησία Κων/πόλεως (αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Θα ήταν παράλειψη εάν αναφερόμενοι στη ζωή του μακαριστού Γέροντα Γαβριήλ Διονυσιάτη δεν αναφερόμασταν στον σύνδεσμό του με το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο. Ένας σύνδεσμος ο οποίος υφίστατο χάριν της σχέσης του Γέροντα Γαβριήλ με τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα.

Πώς γνωρίστηκαν όμως οι δύο αυτοί εκκλησιαστικοί άνδρες; Όταν ακόμη ο Πατριάρχης Αθηναγόρας ήταν Μητροπολίτης Κερκύρας το 1930, βρέθηκε στην Αθήνα για να συμμετάσχει στις εργασίες της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος σχετικά με το ζήτημα του παλαιού ημερολογίου. Ο Γέροντας Γαβριήλ τον ίδιο καιρό βρέθηκε και αυτός στην πρωτεύουσα ως μέλος αντιπροσωπείας, η οποία επρόκειτο να συναντηθεί με κυβερνητικά στελέχη για κρίσιμα περιουσιακά και ιδιοκτησιακά θέματα του Αγίου Όρους. Αν και δεν είχε εκλεγεί ακόμα Ηγούμενος ο Γέροντας Γαβριήλ, αποτελούσε πρόσωπο αξιόπιστο που ενέπνεε σεβασμό. Έτσι, το Μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου, αλλά και η Ιερά Κοινότητα τον συμπεριελάμβαναν κατά καιρούς ως μέλος σε πολλές αποστολές προς την Ελληνική Πολιτεία, διότι είχε το χάρισμα να πείθει και τελικώς να κερδίζει αποφάσεις υπέρ των δικαίων και των συμφερόντων της Αθωνικής Πολιτείας.

Οι δύο άνδρες έμεναν κατά θεία οικονομία στο ίδιο ξενοδοχείο στην περιοχή της Ομόνοιας. Εκεί συναντιούνται για πρώτη φορά. Εκεί στο κέντρο της Αθήνας θα αρχίσει μια αδελφική φιλία των δύο ανδρών με πολλές προεκτάσεις. Κάθε ημέρα ο Μητροπολίτης Κερκύρας Αθηναγόρας επιστρέφοντας από την Ιερά Σύνοδο, εύρισκε τον Γέροντα Γαβριήλ και κατέθετε σε αυτόν τις σκέψεις του πάνω στο θέμα που τον απασχολούσε εκείνο το χρονικό διάστημα έντονα, αλλά και γενικότερα για την πορεία της Εκκλησίας. Τα όσα του έλεγε ο Γέροντας Γαβριήλ, αλλά και ο τρόπος που τα έλεγε, γοήτευσαν τον Μητροπολίτη Κερκύρας Αθηναγόρα, ο οποίος διαπίστωσε ότι απέναντί του είχε έναν άνθρωπο που εκτός από υψηλή νοημοσύνη, είχε και πνευματική κατάσταση φωτισμένου νου. Τα χρόνια πέρασαν και συγκεκριμένα πέρασαν 23 χρόνια, όταν ο Πατριάρχης πλέον Αθηναγόρας μη έχοντας λησμονήσει τον Αγιορείτη Γέροντα, τον κάλεσε στην Πόλη, για να

ενισχύσει με τους λόγους του και την εν γένει παρουσία του τον ίδιο προσωπικά, την Ιεραρχία και τον Κλήρο του Πατριαρχείου, αλλά και το ποίμνιο της Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος περιγράφει για το πώς επηρέαζε η παρουσία του Γέροντα τον Πατριάρχη Αθηναγόρα. Σε ένα σχετικό αφιέρωμα που συνέγραψε ο Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου π. Μακάριος Γρινιεζάκης, νυν Επίσκοπος Χριστουπόλεως, από τον οποίο έχουμε πάρει πολλά στοιχεία γι' αυτή την ομιλία, έλεγε ο Μητροπολίτης Πέργης: «Οσάκις ερχόταν ο π. Γαβριήλ στο Πατριαρχείο, ο Πατριάρχης γινόταν πιο γλυκός, άλλαζε, γινόταν πιο διαλλακτικός, πιο ανθρώπινος, πιο καρδιακός, δημιουργούσε κατάνυξη και γλυκύτητα στην ψυχή του. Έβλεπα πολλές φορές τον Πατριάρχη κατά τη διάρκεια των συζητήσεων που είχαν μεταξύ τους να ακούει με πνεύμα μαθητείας και συνέσεως, με το κεφάλι γερμένο προς τα κάτω και τα μάτια του να κοιτάζουν τη γη. Τον δε Ηγούμενο Γαβριήλ να μιλά με άνεση και ελευθερία, με πνεύμα εμπειρίας και απερίγραπτης ειρήνης». Και καταλήγει ο Μητροπολίτης Πέργης: «Δεν ήταν εύκολο να χωρέσει στη σκέψη μου τότε, πως ένας απλός Μοναχός από το Άγιον Όρος, κατάφερε να γαληνέψει και να δελεάσει τον Πατριάρχη Αθηναγόρα σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, ώστε να τον καταστήσει Πνευματικό και εξομολόγο του, όπως αργότερα μου εκμυστηρεύτηκε ο ίδιος ο Πατριάρχης. Και φυσικά να σημειώσουμε, ότι αυτό δεν έγινε μόνο με τον Πατριάρχη Αθηναγόρα, αλλά και με πολλούς Αρχιερείς του Οικουμενικού Θρόνου, με πολλούς Κληρικούς της Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως, αλλά και με πλήθος πιστών της Πόλης, όπου όλοι τους αναπαύονταν στις νουθεσίες, στα σοφά λόγια και στο πετραχήλι τού Γέροντα».

Ο Γέροντας είχε ένα αξιοσημείωτο εκκλησιαστικό ήθος. Αν και περνώντας ο καιρός και ο σύνδεσμός του με τον ίδιο τον Πατριάρχη, αλλά και με το Πατριαρχείο γινόταν πιο ισχυρός, ποτέ του δεν έπεσε στην παγίδα της αδιάκριτης παρρησίας. Γνώριζε πολύ καλά ποιός ήταν και ποιόν είχε απέναντι του κάθε φορά. Ήξερε τη θέση του μέσα στον θεσμό της Εκκλησίας και δι' αυτής της γνώσεως κατάφερε να μείνει μέσα στα ορθόδοξα εκκλησιολογικά πλαίσια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το παρακάτω: Όταν το έτος 1963 το Άγιον Όρος εόρτασε τη χιλιετηρίδα του, ο Γέροντας Γαβριήλ είχε οριστεί από την Ιερά Κοινότητα τελετάρχης όλων των εορταστικών εκδηλώσεων. Μέσα στα καθήκοντά του, λοιπόν, ήτανε να υποδέχεται και τους διάφορους επίσημους καλεσμένους. Έτσι, λοιπόν, υποδέχτηκε και τον Πατριάρχη Αθηναγόρα στο Άγιον Όρος, όπου εκεί στην υποδοχή ακολούθησε ο εξής διάλογος· «Γέροντα έχετε έλθει πολλές φορές στο σπίτι μου, τώρα με αξίωσε η Παναγία να έρθω κι εγώ στο δικό σας σπίτι». Κι ο μακαριστός Γέροντας με πολλή γλυκύτητα απάντησε· «Παναγιώτατε, κι εδώ που είμαι κι εκεί που έρχομαι βρίσκομαι στο δικό σας σπίτι, γιατί αισθάνομαι πως ο

πατέρας μου με φιλοξενεί. Εσείς είστε ο οικοδεσπότης και του Αγίου Όρους».

Πρέπει να σημειώσουμε ότι, αν και μεταξύ των δύο ανδρών υπήρχε ένας βαθύς διαπροσωπικός σύνδεσμος, ο Γέροντας ποτέ του δεν ξεχνούσε ποιόν είχε απέναντί του. Αυτός ήταν ένας Ηγούμενος, ένας άνθρωπος κοινής αποδοχής, αλλά απέναντί του είχε τον Οικουμενικό Πατριάρχη. Όταν ο Γέροντας πήγαινε στο Πατριαρχείο, όλοι οι πατέρες και ιδιαιτέρως αυτοί που διακονούσαν στο Φανάρι, προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν τις λίγες στιγμές μαζί του και να λάβουν γνώσεις και εμπειρίες από την αγιορείτικη παράδοση και τη σοφία του Ηγουμένου. Έτσι, λοιπόν, ο Μητροπολίτης Πέργης ο οποίος ήταν τότε νεαρός Διάκονος, βέβαιος για την πνευματική εμπειρία του Γέροντα και την γνησιότητά του, τον ρώτησε μια φορά· «Είναι άραγε εύκολο να μονάσει κανείς Γέροντα στο Άγιον Όρος, να καταλάβει κανείς τί είναι μοναχισμός και άσκηση;». Και ο σοφός Γέροντας του απάντησε· «ου παντός πλειν εις Κόρινθον», που σημαίνει δεν είναι δυνατό για όλους και πρέπον το να πλεύσουν για την Κόρινθο. Ο λόγος αυτός εντυπωσίασε τόσο πολύ τον μετέπειτα Μητροπολίτη Πέργης, που θεώρησε καλό να τον μοιραστεί με τον Πατριάρχη, που και αυτός με τη σειρά του εθαύμασε τον λόγο του Γέροντος.

(συνεχίζεται)